

Amurg

Emilian Oniciuc

Vântul mângâie stupine
Iar în vie boabe curg;
Zumzăitul de albine
Lin se pierde în amurg...

Prin pădure se răsfir
Printre cetinile reci
Umbre pe un patrafir
De pe sfintele poteci...

Marea nisipul îndreaptă
Aducând din larg visări,
Vălurindu-și înțeleaptă
Valuri din albastre zări...

Într-un codru o căprioară
Se-oglindește-ntr-un izvor;
Un cerb răsărit prin seară
Se-oglindește-n al ei dor...

În odaia amurgită
Îmi închipui că zăresc,
Pâlpâind îndrăgostită:
Îngerita ce-o iubesc!

19.08.2016

revizuit:

28.03.2019